

ЖОВТЕНЬ 2019/2020 р.

2

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Наталія Забіла

Жовтень

Ходять хмари в небі синім,
Подивись: на видноколі
Мов змінилися ліси.
Хто це їх у жовтий колір
Так барвисто покрасив?

Ось край річки жовті клени
І берези золоті.
Ялинки липше зелені
Залишилися в самоті.

І пишаються дерева
Золотим своїм вбранням:
– Це якийсь маляр, напевно,
Догодити хоче нам.

А маляр цей – місяць жовтень,
У відерцях чарівних
Жовту фарбу розмішає
І розбризкає по них.

Тамара Журба

Гуси

Дикі гуси відлетіли,
А домашні не схотіли.
Ходить гуска на подвір'ї –
Аж летить із неба пір'я...
«Ага-га, – сміється гуска. –
А кричали боягузка!
Все летіли, метушилися...
З них лиш пір'ячко лишилось!»
А гусак: «Який тут сміх!
То ж не пір'ячко, а сніг...»

*На обкладинці журналу
малюнок української художниці
Валентини Мельниченко.*

Михайло Стельмах
Гриб діткам купив шапки

Гриб діткам купив шапки.
Повдягалися грибки
І стають аж на носочки,
Щоб їх бачили в лісочку.
Гриб говорить їм: – Дітки,
Не спинайтесь на носки,
Не показуйте шапки:
Ходить баба за дубами –
Попадете в борщ грибами.

Тамара Коломієць

Ходить осінь...

Ходить осінь долиною,
Квітчається калиною,
Квітчається, пишається,
У ясена питається:
– Чи я з усіх не миліша?
Чи я з усіх не гарніша?
– Хоч ти гарна, та ще й дуже,
А за літом серце тужить,
Ой за літом, за весною, –
Бо йде зима за тобою.

Дмитро Павличко

Зажурилась квітка

Небеса прозорі,
Як глибінь ріки.
Падають, як зорі.
З явора листки.
А над полем нитка
Дзвонить як струна,
Зажурилась квітка –
Чує сніг вона.

Микола Вінграновський

Але було вже пізно мальвам,
І літові, і ластівкам,
Лише далечинь синьо-благальна
Когось благала: не пускай!..

Але – прощалось. Вітром-листом
Чи по тобі, чи по мені.
Пустилось берега все чисто –
Одна розлука на коні.

Давно своїм вирлатим оком
Нас приглядав вирлатий час,
І маємо: оце глибоко,
А це ось мілко поміж нас...

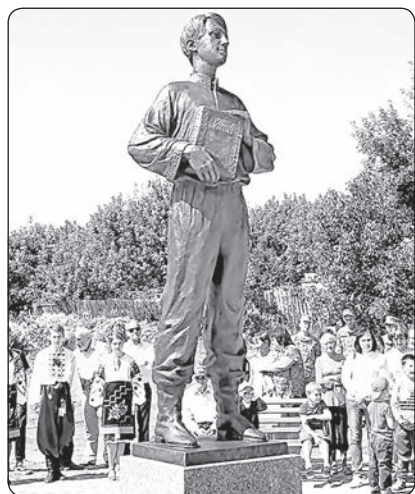
Я знаю: соняшники карі,
І карий грім у гримині,
Та чемодан у автокарі,
І ти, як свічка, вдалині.

Чи знаєте ви, що...

Україна відзначала 125-річчя від дня народження письменника, кінорежисера Олександра Довженка (1894-1956). На фото пам'ятник О. Довженку у його рідній Сосниці.

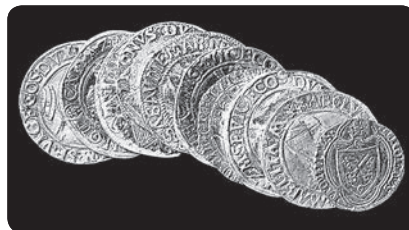
Пам'ятник українському письменнику Пантелеймону Кулішу (1819-1897) відкрили у селищі Вороніж Сумської області. Він відтворює образ молодого письменника із книгою в руках.

Знайшли скарб

Скарб XV століття виявили археологи Національного інституту INRAP. Вони оглянули будинок неподалік абатства Сен-Бенін в французькому місті Джон та знайшли срібні і золоті монети. Заховав їх власник під підлогою будинку.

Всього з ушкодженої скрині дістали 34 монети – 10 золотих та 24 срібних. Корозія об'єднала їх у цільний злиток.

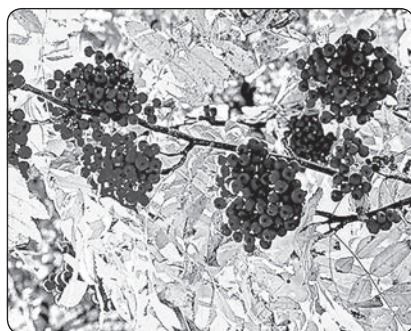
Вченим вдалося відокремити та відновити їх. Всі монети створені дворами Італії і Священної Римської імперії. Найдавніша монета у колекції випущена Бранбантом між 1432-м і 1467 роками.

Ганна Черинь

Жовтень

В жовтні жовте сонце гріє
Так, що все навкруг жовтіє.
Жовті квіти і листочки,
Жовті дині й огірочки,
Що достигли на насіння,
Бо прийшла пора осіння.

Анатолій Камінчук

Їде поїзд

Дві сороки,
Три ворони
Посідали у вагони.
«Чух, пах! Ту-ту-ту!» –
Їде поїзд по мосту.

«Хто не береже честі своєї рідної мови, той підкопує основи своєї нації». (Іван Огієнко, український вчений, політичний, громадський і церковний діяч, мовознавець, лексикограф, історик церкви, педагог).

У СВИТІ КАЗОК

Чарівні (героїко-фантастичні) казки сформувалися у суспільстві, коли людина перебувала у великій залежності від сил природи і мріяла подолати численні труднощі на шляху самоутвердження, свободи, щастя. У чарівних казках фантастичне начало органічно поєднується з началом героїчним, історичним.

У цьому сюжетно-тематичному циклі відобразилися тернисті шляхи історії народу, боротьби із злими силами природи та зовнішніми ворогами. Герої – добротворці наділені незвичайними якостями: надприродною силою, кмітливим розумом, чуйною вдачею.

ГОРА АЮ-ДАГ (Кримськотатарська народна казка)

Розповідають старі люди, що колись, давним-давно, кримське узбережжя населяли самі лише джини. Тяжким було їхнє життя в той час, але сповнене молитов до Аллаха. І хоч важкою працею розчищали вони дрімучі ліси, вирівнювали ріллю, насаджували сади та розкопували джерела, вірні вони були вченню пророка. Та з часом почали розуміти джини, що як би вони щиро та ревно не молились, але без праці власних рук нічого б не мали. Все глибше проникали в їхні серця сумніви та розчарування у силах Всевишнього. Все більше вони вважали себе господарями власних життів.

Давно чекав цього дух Ібліс, якого колись прогнали з неба через гординю і непослух Аллаха. Поселився він серед джинів кримського півострова і почав вчити їх не покірності, а самовпевненості, не турботи про місце в раю після смерті, а веселощів на землі, не молитви, а лихослів'я...

Послав тоді Аллах свого пророка до джинів-відступників. Та відвернулись вони від богоугодних повчань – більше їм подобались вседозволеність та радість Ібліса. Хоч говорив їм пророк про гнів і суд, про покарання і пекельні муки,

про жертву і піст – сміялися над ним джини, не чули серцем його слів, а потім і прогнали зі своєї країни.

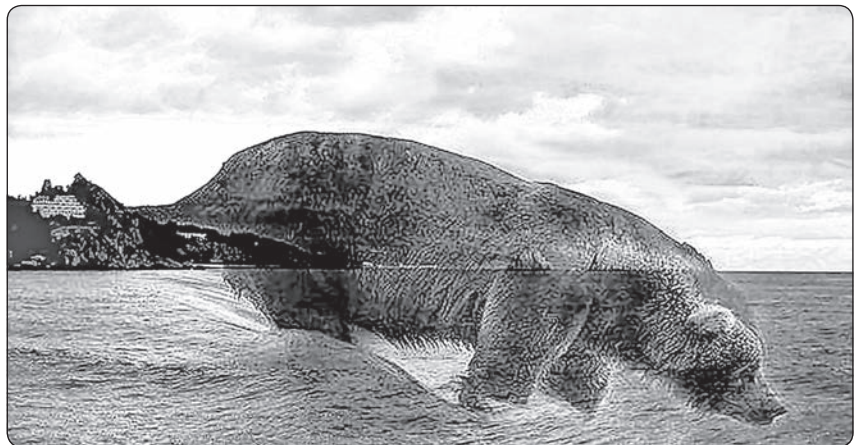
Довелося пророку рятуватися з ворожих рук Ібліса і переховуватись у глухих гірських лісах. У глибокому смутку і розпачі піднявся він на високу гору, щоб поговорити з Аллахом. Сорочок днів і сорок ночей молився пророк, благаючи покарати невірних джинів, наполегливо просив Аллаха наслати на зрадників тисячу й одну біду, та показати цим грізний приклад для інших племен і народів.

Сорок днів і сорок ночей не чув Аллах свого вірного пророка, а на сорок перший день нарешті долинув до Нього голос, і почав Він думати над суворим покаранням.

Згадав тоді Аллах про свого лютого месника, Великого Ведмедя, який лежав, скутий міцними ланцюгами і вічними льодами, в далекій похмурій країні. Зняв тоді Всевишній з нього кайдани і звелів плисти в край, де забули його завіти, та покарати невірних.

Грізний месник Аллаха, Великий Ведмідь, швидко поплив широкими морями і наблизився до берега Криму. Як тільки він вийшов з глибоких морських вод – здалося, ніби то неосяжна грізна гора піднялася, густа шерсть на ньому була, як дрімучі ліси, боки здавалися могутніми скелями, морська вода збігала по його тілу, як гірські струмки і лісові водоспади. Тяжкі лапи Великого Ведмедя ступили на кримську землю і піднялися від цього такі великі хвилі по всьому узбережжю, що начисто зміли кілька прибережних сіл. Вийшов на сушу месник Аллаха і пішов по країні джинів. Він руйнував все на своєму шляху: гострі могутні кігті покривали землю величезними борознами, залишаючи після себе ряди глибоких ярів і ущелин, під вагою ведмежого тіла поповзла зсувами земля зі схилів гір, і руйнувалися скелі, розсипаючи навколо себе купи уламків та ховаючи під ними будинки і цілі селища. Тремтіла і стогнала прибережна країна, і гинуло плем'я джинів від малого до великого. Ні жалісні крики дітей, ні благання матерів – ніщо не могло зупинити розлюченого мстивого

(Продовження на 5-ій сторінці)

(Закінчення з 4-ої сторінки)

звіра – він робив усе, щоб і сліду не залишилося від капиш Ібліса та його жерців.

Так дістався Великий Ведмідь до квітучої і привітної долини, що зачаровує погляд миловидними пагорбами, розкішними садами, пахощами квітів, соковитою зеленню лугів, важкими гронами багатих виноградників і селом Партеніт. Побачив Великий Ведмідь цю незрівнянну красу і багатства краю та зрозумів, що немає кращого місця у всьому Криму і, напевно, на цілому світі. Вийшли з долини Партеніт джини, лякаючись жадливої смерті, стали на коліна і гучно заголосили. Матері простягли в руках немовлят назустріч грізному звірові, благаючи про помилування. Юнаки обіймали тремтячих невіст, закриваючи від неминучої загибелі.

І здригнулося люте серце месника, і подумав Великий Ведмідь, що довгий шлях він вже пройшов по кримському узбережжю, що багато потрудився на славу Аллаха, знищуючи невірних джинів, що втомилися його могутні лапи і пересохло у пащі. Повернувся Великий Ведмідь до широкого моря, занурився передніми лапами в його холодну безодню, вклонився своєму володареві

Аллаху сім разів, схилив обидва коліна, опустив страшну морду у водяну блакить і почав довго та жадібно пити. Грізно вирувало море біля його спраглої пащі, вливаючи в неї невичерпні потоки. Високі хвилі ходили по всьому узбережжю від важкого дихання величезного звіра. Жага Ведмеда була надзвичайно сильною.

Та Аллах закликав Великого Ведмеда продовжити шлях, зруйнувати Партенітську долину, знищити село і піти далі по березі. Але не слухав Ведмідь і продовжував ненаситно пити. Великим гнівом наповнилося серце Аллаха від такого зволікання, і відкрилися уста його для прокляття:

– Був ти великим месником, а станеш великим відступником. Залишайся навіки на цьому місці як приклад покарання за непослух для наступних поколінь.

У ту ж мить почало кам'яніти величезне тіло Ведмеда. Потужні боки перетворилися на страшні стрімкі прірви, висока спина стала округлою вершиною гори, ведмежа голова над морською безоднею зробилася гострою скелею, густа шерсть перетворилася на непрохідну дубову хащу. Великий Ведмідь став Ведмідь-горою, Аю-Дагом, і навіки завмер.

Іван Складаний

Не відлітай, лелеко!

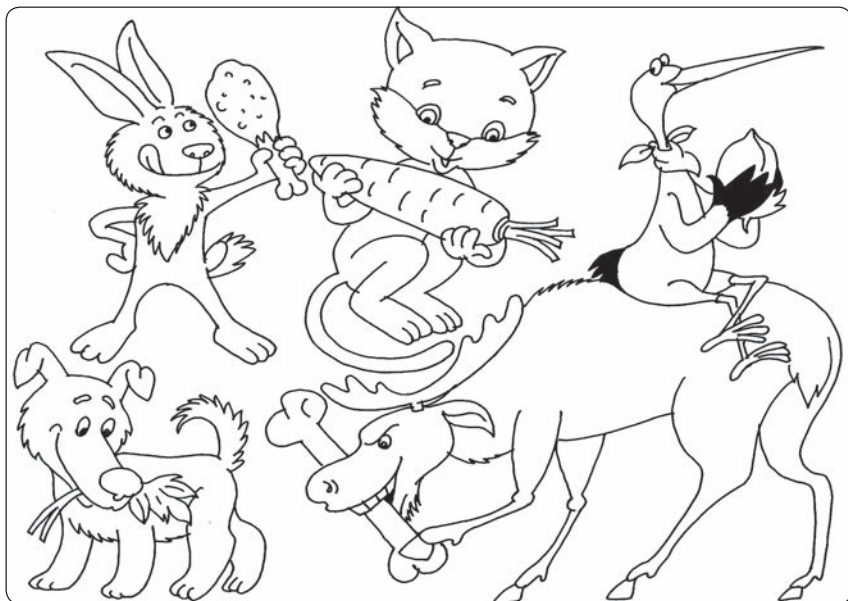
Лелеченьку, лелеченьку,
Не відлітай, лелеко,
Бо холодно, лелеченьку,
На тій землі далекій.
Туманом землю стеле,
А шлях не близький, леле.
– Я з літеплом прилину
На землю тополину!

Володимир Ладижець

Вчора ще дзвеніли коси

Вчора ще дзвеніли коси
В гаї на лужку.
Нині там стоїть вже осінь
В жовтім кожушку.
Я до неї у долину
Вибіг із воріт,
Придивився: то ж калина
В золоті стоїть!

Що кому належить? Розмалуй.

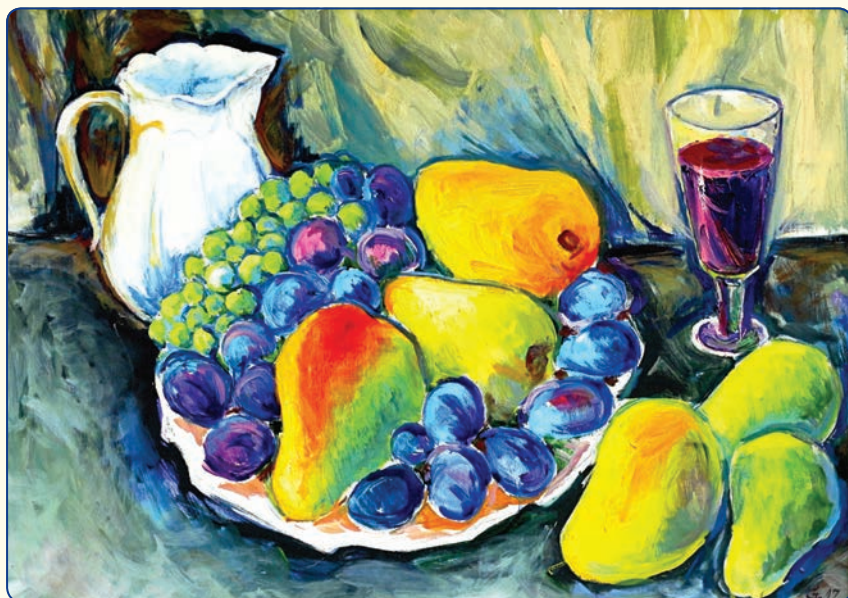

Знайдіть з художником

Сергій Степанов народився у 1963 році в місті Охтирка Сумської області. Закінчив Харківський художньо–промисловий інститут (1990). Член Національної спілки художників України з 2012 року. Займається живописом і декоративно-прикладним мистецтвом (левкас). Живе в місті Охтирка. Працює вчителем скульптури в Охтирській художній школі ім. Т. Г. Шевченка. Виставкова діяльність з 1988 року. Учасник обласних, республіканських і зарубіжних виставок. Роботи зберігаються: Сумський художній музей ім. Н. Онацького, Лебединський художній музей ім. Б. К. Руднева, Охтирський краєзнавчий музей, дирекція Національної спілки художників України (Харків), музей-квартира Павла Тичини (Київ), Національний музей у Львові, а також у приватних колекціях Італії, Німеччини, Росії, Польщі, Латвії та США.

Сергій Степанов: «Несе баба молоко».

Сергій Степанов: «Натюрморт».

Марія Познанська

ІДУТЬ ДОЩІ

Йдуть, і йдуть, і йдуть дощі.
Стали чорними кущі,
І дерева чорні стали,
Бо листочки всі опали.
Тільки дуб стоїть у листі
І калинонька в намісті.

Сергій Степанов: «Перший сніг».

Сергій Степанов: «Чорне сонце».

З поштової скриньки

Важлива подія

Для першокласників перший день у школі – незвичайний день, важлива в житті подія. Він запам'ятовується на все життя, залишаючи у кожного незабутні враження.

Не інакше було і в Основній школі Орябина, що на Старолюбівнянщині. Школа нараховує 77 учнів. Цей навчальний рік розпочало і дванадцять першокласників. У школі вчаться і діти з Литманової.

Малеча прийшла у школу рзгом з батьками у святковій атмосфері. Батьки усвідомлювали собі, що їхні діти починають проникають у світ дорослих.

Директорка ОШ в Орябині Жаннета Штефанік вітає присутніх з новим навчальним роком.

Перший день у пешому класі.

Стінгазети у школі свідчать про те, що тут хочуть якомога більше знати про спадщину своїх предків.

ВІТАЄМО!

Український письменник, поет, перекладач, громадський діяч Мілан Бобак відзначив своє 75-річчя.

У 1972-1990 рр. був головним редактором журналу «Веселка». Він автор поетичних збірок: «Живоцвіт», «Кольорові дні», «Судний час», «Сповідь на самоті», «Під сьомим небом», «Бути птахом». Перекладає з чеської та словацької літератур.

Читачі «Веселки» вітають ювіляра і бажають йому міцного здоров'я, щастя, натхнення, ладу у всьому, успіху Вам, пане Мілане!

Мілан Бобак Передвістя

Зима бере нас на приціл.
В повітрі вже німі погрози.
Сто тисяч невидимих стріл
готують нам майстри морози.

А потім прийде снігопад –
землі накриє вічні рани.
І білий вітер – снігу брат –
всіх зажене у світ омани.

Іван Андрусяк

Школа теж була би – сила!
Я б відвідувала й дві,
якби там мене учили
з хом'ячками в голові.

Сумлінна учениця

А якби навчати вволю
доручили псу й коту –
я не те що вам у школу,
я пішла б і в інститут.

Ще якби нам на екзамен
миша, дятел і павук –
отоді втекла б і мама
в академію наук...

Іван Котляревський

Енеїда

(Уривок)

Еней був парубок моторний
І хлопець хоть куди козак,
Удавсь на все зле проворний,
Завзятіший од всіх бурлак.
Но греки, як спаливши Трою,
Зробили з неї скирту гною,
Він, взявши торбу, тягу дав;
Забравши деяких троянців,
Осмалених, як гирия, ланців,
П'ятами з Трої наживав.
Він, швидко поробивши човни,
На сине море поспускав,
Троянців насажавши повні,
І куди очі почухрав.
Но зла Юнона, суча дочка,
Розкудкудакалась, як квочка, –
Енея не любила – страх;
Давно уже вона хотіла,
Його щоб душка полетіла
К чортам і щоб і дух не пах.
Еней був тяжко не по серцю
Юноні – все її гнівив;
Здавався гірчийший їй від перцю,
Ні в чім Юноні не просив;
Но гірш за те їй не любився,
Що, бачиш, в Трої народився
І мамою Венеру звав;
І що його покійний дядько,
Парис, Пріамове дитятко,
Путивочку Венері дав.

Борис Олійник

Мама

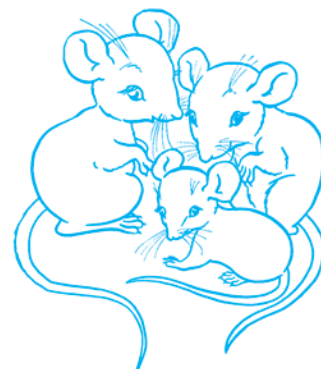
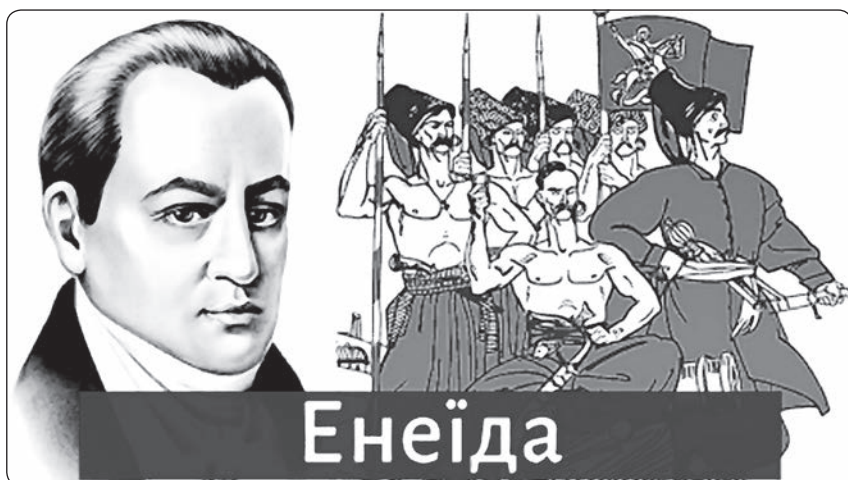
– Тихше, діти,
Дітки, тихше, –
Просить-шепче мама-миша,
– Зверху ходить кицька боса.
В неї діток – повен квіт.
Хто із нірки виткне носа –
Враз опиниться, проноза,
Кошенятам на обід.

... Вранці встали мишенята, –
І завмерли, як один:
У куточку плаче мати,
Не ховаючи сльозин.

Обступили її діти:
– Що ж там трапилось, ма? –
– Опівночі кицьку... вбито.
Киці, діти, вже нема.

– Так вона ж нам ворог наче.
Ти ж немов по рідній, плачеш!

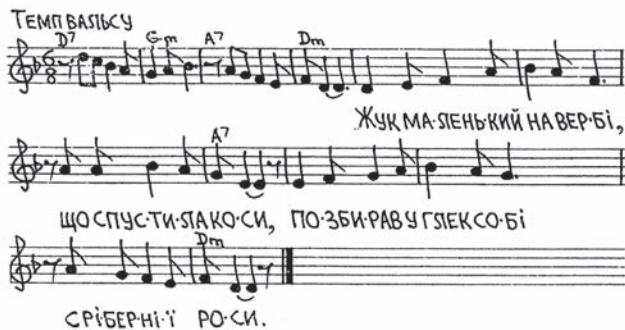
Окропила їх сльозами
І промовила в тужбі:
– Так вона ж котяткам мама.
От і думайте собі:
Як їм, сиротам манюсім,
Жить тепера... без матусі?

Жучкові роси

Слова Петра Катериннича. Музика Миколи Ведмедері.

Жук маленький на вербі,
Що спустила коси,
Позбирав у глек собі
Срібернії роси.

По дорозі заблудив,
По стерні йшов босий –
Срібні роси розгубив
В місячних покосах.

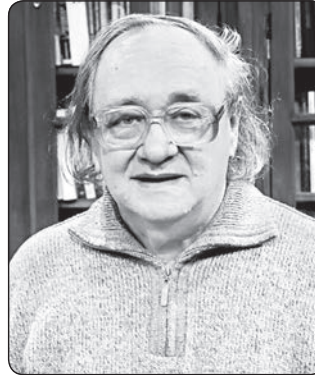
Світлі роси розгубив –
Як не сумувати?
Усміхнулись світлячки:
«Глек той – діркуватий!».

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Валерій Шевчук

Валерій Олександрович Шевчук (нар. 20 серпня 1939, Житомир) – український письменник-шістдесятник, майстер психологічної і готичної прози, автор низки літературознавчих та публіцистичних праць, інтерпретатор українського літературного бароко.

Твори (хронологічно): «Серед тижня» (1967, збірка оповідань і повістей), «Набережна 12» (1968), «Середохрестя» (1968, повість), «Вечір святої осені» (1969), «Крик півня на світанку» (1979), «Долина джерел» (1981), «Тепла осінь» (1981), «На полі смиренному...» (1983, роман), «Дім на горі» (1983, роман), «Двоє на березі» (1984), «Маленьке вечірнє інтермецо» (1984), «Барви осіннього саду» (1986), «Три листки за вікном» (1986), «Мисленне дерево» (1986, роман-есе), «Камінна луна» (1987), «Птахи з невидимого острова» (1989, повість), «Сповідь» (1989, повість), «Мор» (1989, повість), «Дзиґар одвічний» (1990), «Дорога в тисячу років» (1990), «Панна квітів» (1990, збірка казок), «Золотий стіл» (1990, казка), «Чотири сестри» (1990, казка), «Місто без квітів» (1990, казка), «Бігунець та Котило» (1990, казка), «Панна квітів» (1990, казка), «Дівчинка, котра шукала маму» (1990, казка), «Із вершин та низин» (1990), «Стежка в траві. Житомирська сага» (у 2 т., 1994), «У череві апокаліптичного звіра» (1995, збірка оповідань), «Козацька держава. Етюди до історії українського державотворення» (1995), «Око Прірви» (1996, роман), «Жінка-змія» (1998), «Юнаки з вогненної печі» (1999), «Біс плоті» (1999, збірка оповідань), «Срібне молоко» (2002, роман), «Тіні зникомі. Сімейна хроніка» (2002, роман), Темна музика сосон» (2003, роман), «Сад житейський думок, трудів та почуттів» (2003, автобіографія), «Компанія з пивниці біля Чуднівського мосту» (2006, повість), «Драматургія» (2006, збірка п'єс), «Привид мертвого дому» (К., Університетське видавництво ПУЛЬСАРИ, 2005), «Пізнаний і непізнаний Сфінкс: Григорій Сковорода сучасними очима» (К., Університетське видавництво ПУЛЬСАРИ, 2008), «Роман юрби» (К., Університетське видавництво ПУЛЬСАРИ, 2009 та інші.

Валерій Шевчук

ПАННА КВІТІВ

(Уривок)

Ця дівчинка, що про неї ведемо мову, жила, може, не в нашому часі і, може, не на нашій землі, як і всі, хто живе в казковому світі. Носила вона зелене платтячко, таке старе, що мусила щоранку зашивати його травою. На голові в неї була хустина, схожа на пелюстку, і світилася та хустина між травами, як голуба квітка.

Мала та дівчинка ледь-ледь кирпатий носик, від чого обличчя її здавалося трохи здивоване, і назвали б її люди простою, коли б не її очі. Були вони величезні й зелені, і коли хто придивлявся до них, то здавалося, що то не очі, а зірки якісь особливі світяться. Щось там таке промінилось у них і тріпотіло, таке щось цікаве й славне світилося й жевріло, що годі було не всміхнутися до тої дівчинки й не захотіти погладити її ніжно по голові.

І ще та дівчинка не мала власної хати, не знала ні тата, ні мами, а все кудись ішла, без кінця мандруючи по світі. І це не тому, що була вона така походяча і не могла всидіти на місці, а через химерну свою вдачу. Отже, ходячи отак по світі, спинялася Зеленоочка в якогось господаря, ставала в нього на службу. Спершу той жалів дівчинку і був до неї лагідний, але згодом звикав і до неї, і до її дивних очей. А люди здебільшого тим і химерні, що, як звикнуть до чогось, перестають помічати диво, на яке колись невимірно чудувалися, — хіба ж можна, щоб диво та й жило побіч? Тому й на чудові дівчинчині очі переставали дивуватися, і вже менше усміхалися до неї, і переставали ніжно гладити її по голові. Більше того, дехто навіть починав на неї кричати й лаяти, а дехто й руку підіймав, хоч дівчинка зовсім не була ледача. Вона

працювала й працювала, але не так, як дорослі, а всього лиш як дитина.

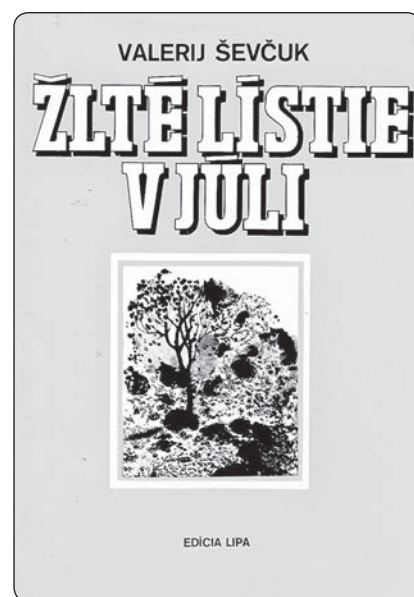
Йдучи кудись послана, завжди спинялася біля квітки, з якої спивала мед бджола, і стежила за тим пильно. А часом піймає в коробку жука, прикладе її до вуха і слухає, як той жук невдоволено бурмоче, ніби хоче зрозуміти, як це воно сталося, що серед білого дня він забрів у ніч та ще й до того таку тісну і шкарубку?

Іншого разу дівчинка лягала на траву й дивилася, як хилитаються над нею суцвіття трави і як пишуть вони на хмаринках і на синьому тлі неба щось таке цікаво-небувале. Не кожен таке може уявити, особливо дорослі, в яких вона служила. Через це кричали й сварилися, а часом і руку на неї підіймали. Тоді Зеленоочка плакала гірко, як плачуть усі діти, і з очей її сипалися сльози, чистіші від джерельної води і солоніші від усіх морів та океанів. І коли виливалися з неї ті сльози, шморгала вона носиком і зводила голову. Дивилася якийсь час, як повільно і незграбно ворушались на небі хмари, тоді зривала травинку і зашивала нову дірку на своїй сукенці. А потім брала в руки патичок і щезала, як щезає дим після того, коли гасне вогнище. Тоді її хороші очі були неначе випиті й змучені, і дивне світло не мінилося і не грало в них, босі ж ноги ступали й ступали в білий порошок і йшли, йшли.

Була дівчинка така мала й тендітна, що цвіркуні приймали її за свою сестру, а жайворони, дивлячись на неї згори, чудувалися: з якого це часу й квіти почали ходити?

Отак ішла вона довго. А коли доходила до тої межі, де кінчається світло і починається темінь, зовсім забувала про

невдячного й сердитого господаря, і її виплакані очі знову наливалися чарівною силою. Лягаючи спати, вона довго не заплющувалася. Роса падала однаково на траву довкола й на дерева, на цвіркунів і на неї. Очі були розплющені доти, аж доки не відчувала Зеленоочка, що її кудись несе. Здавалося їй, що не поміж трав вона лежить, а знову-таки йде. І йшла вона отак і йшла аж до світанку, вже до нової межі, де кінчається темінь, а починається світло. І прокидалася з першим погуком птаха, знову маючи очі такі ясні, що зорі порівняно з ними — щось притьмарене й німе.

У «Східнославацькому видавництві» (Кошиці) у 1974 році вийшло вибране оповідань Валерія Шевчука аловацькою мовою «Žlté lístie v júli» у перекладі Юрая Андрічика.

Грицько Бойко

Грак

Захотілось граку

З чорного стать білим.

Тричі входив він в ріку,

Тричі мився милом.

А коли пилюку змив,

Та ще більше почорнів.

– Кепське мило! – карка грак.

Та чи так?

Кабачкова ікра з грибами

2 кг кабачків, 500 г свіжих грибів (білих, лисичок, шампінйонів), 1 кг помідорів, 4 цибулини, 2 ст. ложки солі зі спеціями (сванської), 1 ст. ложка куркуми, 80 г цукру, 250 мл олії, 5 ч. ложок яблучного оцту.

Кабачки нарізати дрібними кубиками. Якщо шкірка тверда – зрізати її, насіння можна виняти ложкою.

Цибулю нарізати дрібними кубиками. Гриби очистити і нарізати такими ж кубиками, як кабачки. Помідори очистити від шкірки і насіння, нарізати кубиками такого ж розміру.

У великому кухлику розігріти олію. Додати цибулю, обсмажити її до золотистого кольору. Додати куркуму і сванську сіль, перемішати.

Додати кабачки, перемішати, тушкувати на невеликому вогні 15 хв. Додати помідори, цукор і тушкувати ще 15 хв.

Гриби обсмажити на олії, додати до овочів. Тримати на вогні ще 10 хв., щоб рідина злегка випарувалася, а ікра загусла.

Гарячу ікру розкласти у простерилізовані банки. Додатково пастеризувати заготовку 15–20 хв. Закрити кришками, перевернути догори дном і дати охолонути, прикривши товстим рушником.

Зберігати ікру в прохолодному, темному місці. Перед подачею додати в неї посічену зелень і подрібнений часник.

Н. Приходько

Жовтень

Тихо осінь ходить гаєм.
Ліс довкола аж горить.
Ясен листя осипає,
Дуб нахмурений стоїть.

І берізка над потоком
Стала наче молода.
Вітер, мовби ненароком,
Їй косиці розпліта...

Володимир Сосюра

Осінь

Облітають квіти, обриває вітер
пелюстки печальні в синій тишині.
По садах пустинних їде гордовито
осінь жовтокоса на баскім коні.
В далечинь холодну без жалю за літом
синьоока осінь їде навмання.
В'яне все навколо, де пройдуть копита,
золоті копита чорного коня.
Облітають квіти, обриває вітер
пелюстки печальні й розкида кругом.
Скрізь якась покора в тишині розлита,
і берізка гола мерзне за вікном.

Ліна Костенко

Осінній день, осінній день, осінній!..

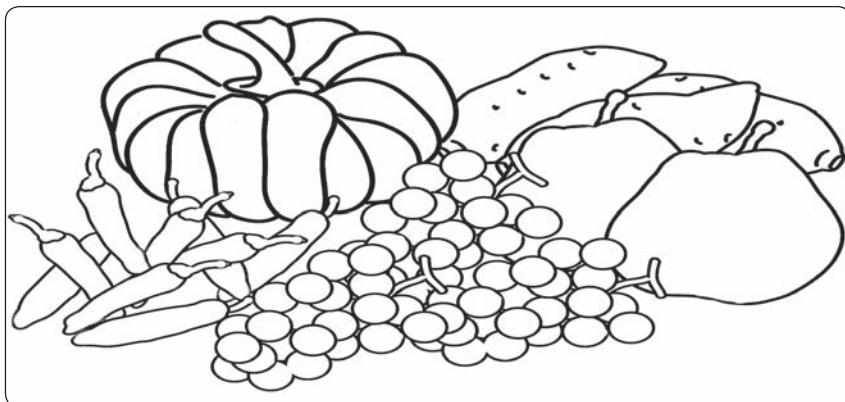
Осінній день, осінній день, осінній!
О синій день, о синій день, о синій!
Осанна осені, о сум! Осанна.
Невже це осінь, осінь, о! – та сама.

Останні айстри горілиць зайшлися болем.
Ген, килим, витканий із птиць, летить над полем.
Багдадський злодій літо вкрав, багдадський злодій.
І плаче кошик серед трав – нема мелодій.

Марія Завадівська

Жовтень

Жовтий гарбуз,
Жовта диня,
В жовтій хустці
Господиня,
Жовту грушку заїдає,
Жовті дині вибирає.

Розмалюй.

«Подай далі» – під такою назвою у Пряшеві по вулиці Флоріана проходила літом цікава акція. Тут можна було взяти за даром книгу або замінити її за ту, яку ви принесли.

Анатолій Камінчук Останній листочок

Листя падає
додолу.
Засинає
гай і поле.
На вербі
один
листочок.
До зими
один деньочок!

МУДРА КНИЖКА

Мудра Книжка говорила:
– У читанні, друже – сила.
Якщо любиш ти читати
Разом з мамою і татом-
Будеш світом мандрувати
І дізнаєшся багато:
Про чудовий світ рослин,
І птахів, і риб, тварин.
Про моря і океани,
Острови та про лимани,
І про зорі, про комети,
Про історію планети
Ти дізнаєшся – вона
Називається Земля.

Пізнавати світ – цікаво!
Це – захоплююча справа.
Допоможуть в цій тобі
Друже, книжки, залюбки!

Ірина МАЦКО, Кошиці

У пряшівській галереї «Атріум» презентують вибір з творчості українські художники з Ужгорода – Тарас Усик та Сергій Біба. На фото твір Т. Усика «Високі Татри».

Євген Плужник

По-осінньому хмари пливуть,
По-осінньому вітер кигиче...
У далеку лаштуючись путь,
Чорна галич злетілась на віче.

І весь день в берестках стрекотня
Все полохає хмари високі,
Безгоміння осіннього дня
І мій спокій...

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamе. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 67, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканін. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.